
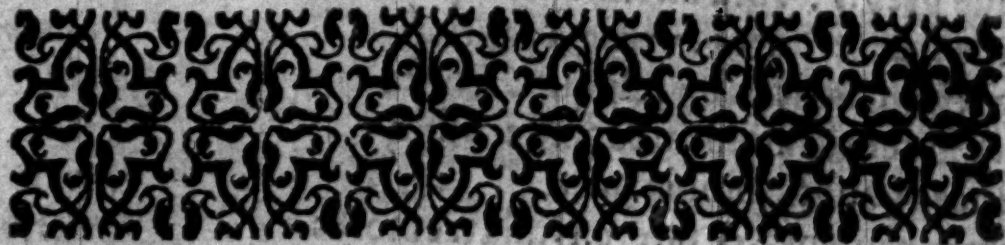

IACOBO BRITANNIARVM,
& galliarum Regi ter maximo

Salutem, & felicitatem ter
maximam.

 *N*on licet (Rex regum ornatissime) nobis
quoque pastoribus salutare, gratulari? Non
convenit pastoribus Regem. Quid? ne ama-
re? ne bene precari quidem? bonitas sperare
Iubet: andere rerum peritia tua. Accipe er-
go Caledoniae tuae minusculum rusticum. Sed sero, inquis,
pastores sumus. Cessimus maioribus: quanquam
nemo te sero, quem semper laudent om-
nes. Si probas, non sero: ni pro-
bas nimis cito.

Daphn-amaryllis.

Ormosam mæstæ lugent Amaryllida sylvæ
Extinctam: Coryli tenues, tenuesque myricæ,
Et lacero quercus, & pullo crine cupressi.
Illam hamadryades; liquida illam naiades vnda
Et largum lachrimantur Oreades. Aspice celso
Quanta supercilio deuoluant flumina montes.

Et riguos totis irrorant fontibus agros:
Auctum senserunt Tamesim nereides; imos
Planxere & thalamos, & pleno littora fluctu.
Ipse caput quassans demittit cornua Ceruus
Pertæsus vixisse adeo, & vidisse dolorem
Immanem, nulla dum carpit pabula ripa.
Et voluit cædi, & venienti pectora telo
Obtulit. Aut densas fugit indignatus in umbras
Dextram non Amarylli tuam. cui sæpe volebat
Cedere; & ingenti moriens procumbere lapsu.

Triste silet Philomela: aut triste silentibus arvis
Ingemit. una cavum responsat cautibus Echo.
Annos larga poli dedit indulgentia: plures
Sed voluere illam pastores cernere culmos,
Faturasque gregis. vota hæc: hic vndique clamor.
Mulcebat venienti aures. vestigia tantum
Si tulit in sylvas, Salices, humilisque Genista
Concipere ingentes animos; & credere solo
Hoc se felices visu. sic omnia nutu
Et properare armenta, & sistere. Nulla tremores
Sensit ovis præsentem Lupo. quin ausa peregit.

Sæpe

res.
mos.
amor.
tantum
ista
solo
multa
mores
regit.

Sæpe reum (videt ursus atrox, catulosque reformat
Erudiens) siue insidias per densa salicta
Fugit, seu timuit natæ. Ast Amaryllida fata
Cum tulerunt: fremit ille; feroxque resumere toruos
Aspectus. trepidare capræ; atque horrescere vanos
Ipse aries strepitus, seu frons crepet arbore, manet
Seu stilla. vt gregibus scandit secreta remotus
Saxa Caper! quantos præmugit bucula fluctus.

At cur, nescio quid, media mihi valle reclamationat:
O vafrane vulpe: truci tactusue lupo, ne
Grex gemat: & lacera frædatus viscera pelle,
Aut Rhodanum fugiens bibat, aut Indum exul hydaspem.
Sume animos caper; & venientibus obice cornu.
Haud temere acer hylax ad limina gutture pleno
Insidias latrat. pastores claudite saltus.
Aut propera, L E O fulue, tuum & solium affere iustus:
Seu genus hecstoreo, seu sanguine clarus Achilleo:
Quo te fata vocant, quo nobile marmor; & ingens
Auguriis spes; & mentis præfagia veræ.

O si vicinis addens se e monticulis grex
Hæc in pascua, & hanc caulam conspiret auitam,
Associans curamque vigil, fortisque laborem.
Quos late saltus, & quam formosus inundet
Grex iam Daphni tuus? Fluvium seu propter Oaxem
Seu mauis Tyberim. Interea non frigida mulctra
Æstati, non lac deerit, non culinus aristis.

Iamque Ceres, viridem tellusque ornata capillum
Iam blandum primo ridet tibi lilia vere:
Ipsa placentque sibi sic, præcocia, En viret omnis
Terra rosis: & nix illas, & purpura spargens.
Accumulat Tyrias. Quam rara ingentia fama
Rura fremuntque, stupentque? vt pulsæ pollice chordæ,
Exultatque tuas meditari fistula laudes.
Et merito volucresque, feræque sequuntur honore.

Fascine

format
icta
ata
nos
nos
manet
motus,
luctus.
at
o! ne
pelle
spem,
cornu
pleno
altus
iustus
leo
ingens
vere
rex
vitam
rem
det,
(axem
ultra,)
istis
illum
vere
(omnis
gens)
ama
corde,
laudes
ore.

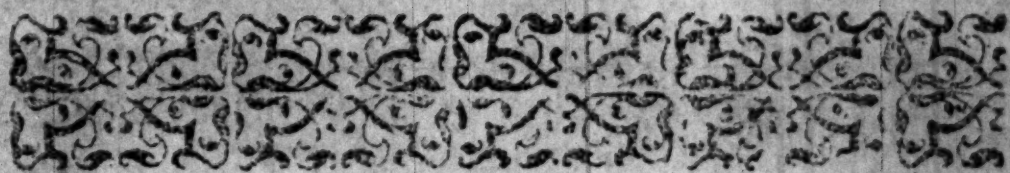
Fascinum abi; liuorque; & tu metus exul ab ora
Daphnis oues qua pascit agens. Si tempora vivat
Longa satis Daphnis: iam Pan, iam pascua regnet
Arua Pales rursus. Rursus volventia fœlix
Sæcula Cervus agi mirabitur aurea. latus,
Pabulaque agnoscet, quæ carpserat hinnulus, ora
Dictauno vacuus. non ille volantia rursus
Tela timet lateri, aut latitantia retia flore. At

Dextra negat Cornix, fatisque annisque renatis
Tales se vidisse dies: queis vivere solo
Securæ volucres possent sub tegmine celo
Vulturio intactæ, atque Aquilæ. Ergo omina charus
Nocti fugo Phœbo, tibi sed cedens, L E O, gratus
Clara canit Gallus sub lucem: haud Roma Britannos
Impia iam metuet frustra. aut terrebit inultos
Tarpeius torquens fremebunda tonitrua flamen.

ora;
vivat,
regnet
fœlix,
latus.
ora
rursus:
Floreat
natis
sole,
celo,
charus
gratus
annos
multos.
Amen.

David Humius.

L Egi nascentem de nata Amaryllide Daphnin
Latitamque e lucis hausi quam festa Thalia
Concelebrat: vocis que offensa reflectit imago.
Quam vocem in gemitu fundit Philomela sub auras
Articulis distinctam aptis, numerisque, modisque.
O felix Philomela? nec infelicior Echo
Tam dulces te nate potens dare, reddere cantus!
O veris Philomela decus! decus aetheris Echo!
Musarum, Phæbique decus! Tibi gratia quanta!
Quanta venus tibi purpureo se fundit ab ore!
Qua nec gratia grata magis; magis ipsa venusta
Nec venus: alma licet geminorum mater amorum:
Qui face, qui pharetra quondam, leuibusque sagittis
Edomuerunt Deumque omnes, omnesque Dearum
Magnanimas acies, viresque, ipsumque tonantem.
Te vate Elysio in campo se iactat Elisa:
Et vates rex ipse tuis celestibus auribus
Nunc fruitur. patrioque ferox se iactat alumno.
Cede vetus tu Roma; & vos concedite Athenæ
Sicelides vos Musæ, Humio concedite vati:
Qui vobis dubio eripuit certamine palmam.

M. M.

